

Поштовани домаћине, господо предсједници и министри, Ваше екселенције, даме и господо, драги пријатељи,

Када би то било могуће, обратио бих се свима вама понаособ, јер осјећам велику одговорност према ријечи и свјестан сам њене немоћи да искаже суштину. Зато ћу оно што вам желим рећи - рећи кратко и просто. Не бих био искрен када бих сакрио да осјећам трему, нити бих био праведан када бих прећутао да ова награда има велики значај и смисао за мене. Као епископ, а прије свега као човјек за своју прву и најважнију дужност пред Богом и људима имам управо ширење дијалога, слоге и разумијевања. Ипак, не треба преувеличавати ничије заслуге, чему смо ми, људи, неријетко склони. Не чиним ништа што не чине и други - волим овај град, као и сви ви и трудим се да од њега створим дом.

Не желим да говорим оно што сви често понављамо – како је Мостар град мостова, а да мостови повезују људе. Желим само да кажем како осјећам сложеност мука овог града и људи који живе у њему. Не желим ни да се враћам уназад, поштујем ране прошлости, али – и поред свега – вјерујем у будућност. Свима нама потребан је дијалог јер ниједан монолог није успио да опстане нити је донио било шта добро. Монолог је тужно корачање од вјечности, а дијалог мукотрпно и озбиљно успињање ка њој. Сваки наш корак према вјечности је корак према животу, а удаљавање од вјечности је корак ка смрти. Стога морамо да пазимо на сваки корак и сваку изговорену ријеч.

Ову награду дијелим са онима којима она припада подједнако као и мени и без којих не би била могућа: са бискупима Перићем и Узинићем, фра Иком Скоком и провинцијалом Иваном Сесаром, ефендијама Смајкићем и Дедовићем, и, наравно, са овим народом који је, упркос својим ранама, и те како отворен за дијалог.

Ваше присуство вечерас и могућност да подијелим са Вама радост и захвалност кријепи наду у живот. За једног човјека и епископа нема пријатнијег признања од признања за унапређење дијалога.

Хвала Вам срдечно на томе.